

Da sendte Frøken Ragnhild en Klar, lidt forceret Latter op i Loftet og sagde:

„Der fangebe vi Dem, Hr. Hanskeb!“

Men Provst Tønnesen rystede misbilligende sine Bryn. Han fandt det ikke passende, at man var uopmærksom, naar han talte, selv om det kun var om Smør og Salater.

I det hele var han slet ikke saa fornøjet med sin Kapellan, som han i sin Tid havde troet at skulle blive. Han sætte sig bekvæmt af dette tavse Menneſte, hvis Utillgængelighed næsten fornærmede ham, fordi han slet ikke syntes at paavirkes af hans aandelige Overlegenhed. Han havde haabet i denne unge Mand at faa en Slags Discipel, der vilde sidde lybber ved hans Fødder og opfange Visdommen fra hans Læber; og i Stedet vandrede der omkring i hans Hus et Væsen, der syntes hverten at kunne høre eller se, ja, som af lutter Afspredthed næppe svarede, naar han blev adspurg.

Naarlig var det dog Kapellans Forhold til hans Datter, der gjorde Provst Tønnesen utaalmodig. I tre Maanedes var han nu bleven betragtet næsten som Søn af Huset, og lige til det sidste havde Provsten haabet at kunne forhøje Dagens Festsilighed ved Deklaration af Forlovelsen. Men endnu havde Kapellanen tydeligt nok ikke gjort blot det indløbende Skridt. Hvad tænkte han paa? Provst Tønnesen vidste ikke, om han skulde tilskrive det Udbelighed eller Utaknemmelighed, men i begge Tilfælde forekom det ham, at han havde Grund til at beklage sig.

For dog intet at forpurre havde han dog hidtil holdt sin Misforstaaelse for sig selv, ja, endog for sin Datters Skyld tvunget sig til en steds tydeligere Opmærksomhed mod sin Kapellan, omkring hvem overhovedet den hele Præstegaard efterhaanden ligesom gik paa Taa i et tøvst Frieri.

Da Frokosten var endt, gik de alle tre ind i Dagligstuen.

Frøken Ragnhild, der var den sidste, lukkede omhyggeligt Døren ind til Stuefæstuen og trak yderligere den her ophængte Portiære helt for; puslede derpaa lidt nervøst omkring i Stuen og gjorde sig et Grinde ind i det tilsløbende Kabinet, som for at forvisse sig om, at der ingen befandt sig derinde; hvorpaa hun satte sig med sit Stramajbroberi paa sin sædvanlige Plads ved det ene Dagligstuevindue i Nærheden af Papegøjeburet.

Provsten tænkte som sædvanlig sin Kulpipe og gik nogle Gange dampende frem og tilbage over det store Gulv, hvorpaa han lod, som om han pludselig kom til at erindre en Ting, han nødvendigt straks maatte tale med Gaardskarlen om, og forlod Stuen for at lade de to unge være alene.

Kapellan Hanskeb havde ogsaa gjort Mine til at gaa; men nu hørte Høflighed ham at blive en Stund. Han gav sig halvt forlegen til at lugte til nogle udsprungne Blomster, der stod i Binduskarmen. Udenfor skinnede Solen ned over den store, broslagne Gaardspads, hvor en mægtig Hane gik og gjorde Kur mellem en Flok Høns. Der var et Øjeblik efter Provstens Vortgang saa stille i Stuen, at man kunde høre Lone flure en Gryde ude i Køkkenet.

Hele fra Papegøjeburets Krog betragtede Frøken Ragnhilds lysebrune Øjne ham med sjaalen Opmærksomhed over Broderiet.

„Var der mange Folk i Kirke i Dag?“ spurgte hun til sidst.

„Ja ja — som sædvanlig, tænker jeg.“

„Ja, det gode Vejr har sagtens løstet Folk ud.“

„Ja — maasse,“ sagde han adspredt. Samtalen gik atter i Staa. Kapellanen saa ufravendt

ud paa en Flok Spurve, der sad og badede sig i Solstimmene over paa Ladelangens Straataag; Frøken Ragnhild gav sig til at sy, mens en Vlobskrum langsomt farvede hendes Kinder stærkt røde, som om flere Beslutninger gæde i hende.

Pludselig sænkede hun Sytøjet ned i sit Skød og sagde, idet hun lagde Hovedet blidt paa Siden og gav sin Stemme en næsten om Klang:

„Maa jeg gøre Dem et Spørgsmaal, Hr. Hanskeb! — et Samvittigheds-spørgsmaal, mener jeg.“

Kapellanen vendte sig studende imod hende og betragtede hende en Stund med næsten ubefordrende Forbavselse.

„Et Samvittigheds-spørgsmaal, Frøken?“ sagde han derpaa og smilte tvungent.

„Fader og jeg har flere Gange talt til hinanden om, at de vistnok ikke befinder Dem rigtig vel her ude paa Landet — og det er jo ganske rimeligt. De er jo født Røstadsbarn og længes naturligvis efter det mere afvekslende Bliv. Her ude har vi jo ikke megen Opmuntring at byde. De kan tro, jeg kan mangen Gang selv blive ganske melankolsk af denne Ensformighed, saa jeg fortaar saa udmærket godt, at De maa føle Deres Dophold her trykkende — især da De jo lever saa meget for Dem selv.“

„De tager fuldstændig fejl, Frøken Tønnesen,“ svarede Kapellanen forunderlig bevæget. „Jeg kan aldrig mere vende tilbage til Røstadsblivet. De Tilskøtser, som dette maasse kan have for andre, og en Gang ogsaa har haft for mig — Afvekslingen, den livlige Bevægelse, det hele brogede Liv — giver jeg gerne Afkald paa. Jeg synes, at Livet paa Landet, trods dets Ensformighed, er tusinde Gange mere righoldigt og befrugtende.“

„Er det sandt?“ udbrød Ragnhild straalende. Men idet hun ligesom udfølgelig greb sig i sin Uforbeholdenhed, lagde hun rødmende til: „Ja, De maa ikke forundre Dem over, at jeg bliver glad ved Deres Ord. Fader og jeg har saa ofte frygtet for, at De gik her og længtes. De opholdt Dem saa meget paa Deres Værelse, og vi vilde netop saa gerne skabe Dem et Hjem her, hvor der er saa lidt anden Lestighed til Omgang med andre Menneſter.“

Kapellan Hanskeb svarede intet herpaa. Det var, som om han slet ikke hørte, hvad hun sagde. Han stod adspredt og stirrede igen ud paa Spurveflokkene, der boltrede og badede sig i Solstimmene.

Pludselig rev han sig ud af sine Drømmerier, lukkede for Frøkenen og forlod Stuen.

Ragnhild sad ene tilbage, fortenet af Forundring. Hun forstod sig mindre og mindre paa dette Menneſte. I Begyndelsen, syntes hun, havde han gjort alvorlige Tilnærmelser, og med sin Begrening havde hun da vist sig noget kølig overfor ham, for at den tilskyndende Modstand skulde gøre ham ivrigere efter Sejren. Men tværtimod denne Formodning blev han efterhaanden mere og mere tilbageholdende, og da hun — af Frygt for, at han skulde have ladet sig skræmme — derefter forandrede sin Opførsel imod ham, blev mild og imødekommende og paatog sig dette forstandige, blide, husmoderlige Væsen, som altid havde fortryllet hendes Omgivelser, blev han end ydermere utilgængelig, næsten afvisende.

Hun vidste ikke sit arme Raad. Thi Frøken Ragnhild var imidlertid virkelig bleven alvorlig forelsket i dette Menneſte, og næsten des hæftigere jo mindre han syntes at dele hendes Følelser. I sin Fortvivlelse slog hun atter om, blev sværmerisk, talte til ham om Nattens Dug, om Stjernerne paa Himlen og Christian Wintfers Digte. Men alt forgæves.

Nu sad hun efter hans pludselige og ubestemte Vortgang længe og grundede, med Hjertet fuldt af Had, Misundelse og brændende Længsel.

Saa rejste hun Hovedet. Hun havde taget sin Beslutning. Det var gaaet op for hende, at Kapellanen hørte til disse vege, viljeløse Naturer, der maatte tages med en Trumf, og hun havde besluttet, at i Dag skulde denne Trumf spilles ud. Hun havde hidtil manglet Lejlighed til at vise sig i sin fulde Glans. Hun vidste, at hun kunde blønde, blot hun vilde — og nu skulde hun vise, at hun baade vilde og kunde.

(Fortællingen.)

Peder Nørtofts Ungdomsbedrifter.

Fortalt af C. A. Thyregod.

VI. Peder Nørtoft og den ny Sognepræst og den røde Stolpe.

Præsten, som havde døbt og konfirmeret og ægteviet Peder Nørtoft, var en sand Hædermand, der var afholdt af alle; men selv de bedste Menneſter kan ikke leve evigt her paa Jorden, og Pastor Sørensen lagde sig ogsaa til at dø. Det var der mange, der sørgede over, medens andre tog sig det let og sagde, at det var mindre vanskeligt at faa en Præst end en Hyrdebren; Peder Nørtoft sagde, at Præst og Præst var to, og det var slet ikke sikkert, de kunde være glade ved den ny Præst, der vilde blive dem beklædet. Det lod næsten, som om Peder havde en mindre behagelig Forudfølelse i saa Henseende, og i saa Fald gik den i Opfyldelse. Pastor Jakobsen, som blev kaldet i Stedet for den afdøde Sørensen, var ganske vist ingen daarlig Prædikant, naar han var ædru, og det var han for det meste paa Prædikestolen, men ellers var han slem forfalden, og saa kunde han ogsaa være kraktil og urimelig. Han var da ogsaa temmelig nærig og var i det hele ikke til Hæder for sin Stand eller til Opbyggelse for sin Menighed.

Han vidste det ogsaa selv, og mangen Søndag, naar han ivrigt tordnede mod Synd og Uddø i sin Prædiken, søjede han til: I skal gøre, efter hvad siger, ikke efter hvad jeg gør, det er min Lære og ikke mit Levned, I skal rette eder efter. Der var mange, som fandt, at det var saa meget pænt sagt, men Peder Nørtoft mente, at det var meget bedre, naar Lære og Levned stod i Samklang, som det havde været Tilfældet hos Pastor Sørensen. Sligt blev atter fortalt Præsten, og Peder Nørtoft var ikke hans Vndling.

Det hændte sig en Gang, at der var Bryllups-gilde i Borup, og det var et stort Gilde, der varede i tre Dage. Peder Nørtoft var med; thi Bruden var hans Kones Søster; Præsten var ogsaa med alle tre Dage; thi han vilde gerne være med ved slige Lejligheder, og da han forlod Gildesgaarden den tredje Dag henimod Aften, havde han en slem Bjørn at træffe med. Da han kom til, hvor de to Beje stilles ad, som fører henholdsvis til Varde og Ringkøbing, maatte han tage Skul, idet han stædte sig til den rødmalede Bejstærpel, som der stod.

Nogle andre af Gildesgæsterne, deriblandt Peder Nørtoft, kom bagefter, og da de kom til Præsten, der holdt den høje røde Stolpe omfavnede,